Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (трети състав)

13 декември 2016 година*

„Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки, насочени срещу лица и образувания, свързани с Осама бен Ладен, мрежата на Ал Кайда и талибаните — Регламент (ЕО) № 881/2002 — Замразяване на средствата и финансовите ресурси на лице, включено в списък, съставен от орган на Организацията на обединените нации — Включване на името на това лице в списъка в приложение I към Регламент (ЕО) № 881/2002 — Жалба за отмяна — Разумен срок — Задължение да се провери и обоснове основателността на изложените мотиви — Съдебен контрол“

По дело T-248/13

Mohammed Al-Ghabra, с местожителство в Лондон (Обединено кралство), за който се явяват E. Grieves, barrister, и J. Carey, solicitor,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, представлявана първоначално от M. Konstantinidis, T. Scharf и F. Erlbacher, впоследствие от M. Konstantinidis и F. Erlbacher, в качеството на представители,

ответник,

подпомагана от

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, представлявано първоначално от S. Behzadi-Spencer и V. Kaye, впоследствие от V. Kaye, след това от S. Brandon и накрая от C. Crane, в качеството на представители, подпомагани от T. Eicke, QC,

и от

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват J.-P. Hix и E. Finnegan, в качеството на представители,

встъпили страни,

с предмет искане на основание член 263 ДФЕС за отмяна, от една страна, на Регламент (ЕО) № 14/2007 на Комисията от 10 януари 2007 година за изменение за 74-ти път на Регламент (ЕО) № 881/2002 на Съвета за налагане на някои специфични ограничителни мерки, насочени срещу определени физически лица и образувания, свързани с Осама бен Ладен, мрежата на Ал Кайда и талибаните, и за отмяна на Регламент (ЕО) № 467/2001 на Съвета (ОВ L 6, 2007 г., стр. 6), доколкото се отнася до жалбоподателя, и от друга страна, на Решение Ares (2013) 188023 на

* Език на производството: английски.

Комисията от 6 март 2013 г., с което се потвърждава оставянето на името на жалбоподателя в списъка на лицата и образуванията, по отношение на които се прилагат разпоредбите на Регламент (ЕО) № 881/2002 на Съвета от 27 май 2002 година за налагане на някои специфични ограничителни мерки, насочени срещу определени физически лица и образувания, свързани с Осама бен Ладен, мрежата на Ал Кайда и талибаните, и за отмяна на Регламент (ЕО) № 467/2001 на Съвета за забрана на износа на някои стоки и услуги за Афганистан, за засилване на забраната на полети и удължаване на замразяването на средства и други финансови ресурси по отношение на талибаните в Афганистан (ОВ L 139, 2002 г., стр. 9; Специално издание на български език 2007 г., глава 18, том 1, стр. 189),

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав),

състоящ се от: S. Papasavvas, председател, E. Bieliūnas и I. S. Forrester (докладчик), съдии,

секретар: S. Spyropoulos, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и след съдебното заседание от 17 февруари 2016 г.,

постанови настоящото

Решение [1]

Обстоятелства, предхождащи спора

1 На 12 декември 2006 г. по искане на Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия името на жалбоподателя, г-н Mohammed Al-Ghabra, е добавено в списъка, изготвен от Комитета по санкциите, учреден с Резолюция 1267 (1999) на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации от 15 октомври 1999 г. относно положението в Афганистан (наричани по-нататък съответно „Комитетът по санкциите“ и „списъкът на Комитета по санкциите“), като лице, свързано с организацията Ал Кайда.

2 С Регламент (ЕО) № 14/2007 на Комисията от 10 януари 2007 година за изменение за 74-ти път на Регламент (ЕО) № 881/2002 на Съвета за налагане на някои специфични ограничителни мерки, насочени срещу определени физически лица и образувания, свързани с Осама бен Ладен, мрежата на Ал Кайда и талибаните, и за отмяна на Регламент (ЕО) № 467/2001 на Съвета (ОВ L 6, 2007 г., стр. 6, наричан по-нататък „обжалваният регламент“) името на г-н Al-Ghabra оттогава е добавено към списъка на лицата и образуванията, чиито средства и други икономически ресурси трябва да се замразят по силата на Регламент (ЕО) № 881/2002 на Съвета от 27 май 2002 година за налагане на някои специфични ограничителни мерки, насочени срещу определени физически лица и образувания, свързани с Осама бен Ладен, мрежата на Ал Кайда и талибаните, и за отмяна на Регламент (ЕО) № 467/2001 на Съвета за забрана на износа на някои стоки и услуги за Афганистан, за засилване на забраната на полети и удължаване на замразяването на средства и други финансови ресурси по отношение на талибаните в Афганистан (ОВ L 139, 2002 г., стр. 9; Специално издание на български език 2007 г., глава 18, том 1, стр. 189) (наричан по-нататък „спорният списък“).

3 С писмо от 12 юни 2007 г. Министерството на външните работи и на Британската общност на Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия (United Kingdom Foreign and Commonwealth Office, наричано по-нататък „МВРБО“) уведомява жалбоподателя, че

1 — Възпроизвеждат се само точките от настоящото съдебно решение, които Общият съд счита за уместно да публикува.

Обединеното кралство е поискало името му да бъде вписано в списъка на Комитета по санкциите. МВРБО освен това предоставя на жалбоподателя „копие от частта, която може да бъде разгласена, от резюмето на мотивите“, на които се основава това искане, като допълва, че „поради свързани с националната сигурност причини и с оглед на това, че става въпрос за чувствителна информация, разгласяването на цялото резюме [на мотивите] би било в противоречие с общия интерес“.

4 С писмо от 13 февруари 2009 г. жалбоподателят иска от Комисията на Европейските общности да преразгледа включването на името му в спорния списък и оспорва неговата законност в светлината на решение от 3 септември 2008 г., Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия (C-402/05 P и C-415/05 P, наричано по-нататък „решение Kadi I“, EU:C:2008:461).

5 С писмо от 8 май 2009 г. Комисията обяснява на жалбоподателя, че тя не разполага с изложението на мотивите, основание за вписването на името му в списъка на Комитета по санкциите (наричано по-нататък „изложението на мотивите“), и допълва, че ще му го предаде, щом ги получи от посочения комитет.

6 С писмо от 10 май 2010 г. Комисията съобщава на жалбоподателя, че изложението на мотивите, което ѝ е съобщено от Комитета по санкциите, има следното съдържание:

„Mohammed Al-Ghabra [...] е вписан [в списъка на Комитета по санкциите] на 12 декември 2006 г. въз основа на параграфи 1 и 2 от Резолюция 1617 (2005) [на Съвета за сигурност на ООН] като лице, свързано с Ал-Кайда, Осама бен Ладен и талибаните, за „участие във финансирането, организацията, улесняването, подготовката или извършването на действия или дейности, осъществени от, със, от името на или в подкрепа на Ал-Кайда и Harakat ul-Mujahidin (HuM), от тяхно име, за тяхна сметка и за да ги подкрепи“.

Допълнителна информация

Mohammed Al-Ghabra е поддържал редовни контакти с високопоставени ръководители на Ал-Кайда. През 2002 г. г-н Al-Ghabra се е срещнал с ръководителя на операциите на Ал-Кайда, Faraj Al-Libi.

Г-н Al-Ghabra е изиграл централна роля при радикализирането на млади мюсюлмани в Обединеното кралство както чрез преки контакти, така и чрез разпространението на материали с екстремистки характер. След като радикализирал тези лица, той ги приобщавал към каузата на Ал-Кайда и често подпомагал пътуванията им и благодарение на широка мрежа от контакти правел необходимото, за да могат те да достигнат до тренировъчните лагери на Ал-Кайда. Впоследствие някои от тези лица участвали в организирането от територията на Обединеното кралство на терористични атентати в чужбина.

Г-н Al-Ghabra оказвал също и материална и логистична подкрепа на Ал-Кайда и на други организации, някои от които също оказват логистична подкрепа на Ал-Кайда. Той организирал пътувания в Пакистан, за да могат новопостъпилите да се срещнат с високопоставени ръководители на Ал-Кайда и да получат специфична терористична подготовка. Няколко от тези лица се върнали в Обединеното кралство, за да осъществяват нелегална дейност за сметка на Ал-Кайда. Освен това г-н Al-Ghabra оказал непосредствено помощ на лица, замесени в терористични дейности, в Обединеното кралство и на други места, като им оказвал финансова, логистична и материална подкрепа. Той улеснил и пътуването към Ирак на установени в Обединеното кралство лица, за да могат да участват в боеве и да подкрепят други бойци.

Г-н Al-Ghabra поддържал тесни връзки с Harakat ul-Mujahidin/HuM [...] и бил обучен за терорист в лагер на HuM. Г-н Al-Ghabra е изпратен обратно в Обединеното кралство от HuM, за да събира средства за нейна сметка.

[…]“.

7 Жалбоподателят отговаря на Комисията с писмо от 8 юли 2010 г., в което излага становището, като отхвърля отнасящите се до него твърдения в изложението на мотивите и иска да му бъдат представени доказателства, които да могат да ги подкрепят.

8 С писмо от 10 септември 2010 г. Комисията удостоверява получаването на това писмо и съобщава на жалбоподателя, че ще преразгледа вписването на името му в спорния списък. Тя му съобщава освен това, че по силата на Резолюция 1904 (2009) на Съвета за сигурност на ООН той има възможност да изпрати до посредника на ООН искане за заличаване в списъка на Комитета по санкциите.

9 С писмо от 18 януари 2011 г. Комисията изпраща на Комитета по санкциите становището на жалбоподателя от 8 юли 2010 г. и иска от него допълнителна информация за мотивите за вписването на името на жалбоподателя в списъка на този Комитет.

10 С писмо от 22 март 2011 г. жалбоподателят напомня исканията си на Комисията.

11 С писмо от 3 май 2011 г. Комисията обяснява на жалбоподателя, че е започнала преразглеждане на вписването на името му в спорния списък, и го предупреждава, че това преразглеждане вероятно ще отнеме още няколко месеца, тъй като тя още чака отговори на исканията си за уточнения. В същото писмо Комисията отново предлага на жалбоподателя да изпрати искане за заличаване до посредника на ООН.

12 С писмо от 28 юни 2011 г. жалбоподателят отговаря на Комисията, като обяснява, че забавянето на разглеждането на случая и на приемането на окончателно решение е неприемливо с оглед на нарушаването на правото му на личен живот. Той иска също обяснение за това забавяне.

13 С писмо от 26 август 2011 г. Комитетът по санкциите изпраща на Комисията допълнителна информация за причините за вписването на името на жалбоподателя в списъка на този комитет.

14 С писмо от 19 октомври 2011 г. Комисията уведомява жалбоподателя, че преразглеждането на вписването на името му в спорния списък все още продължава. Тя съобщава също, че неотдавна Комитетът по санкциите ѝ е изпратил „по-специфична“ допълнителна информация във връзка с изложението на мотивите (наричана по-нататък „първото допълнение към мотивите“), а именно следното:

„Mohammed Al-Ghabra е важен екстремист, установен в Обединеното кралство, свързан с голям брой екстремисти. Г-н Al-Ghabra поддържа отдавна редовни контакти с високопоставени ръководители на Ал-Кайда, установени в Пакистан. През 2002 г. той се е срещнал с ръководителя на операциите на Ал-Кайда, Faraj Al-Libi, висш ръководител на Ал-Кайда, който е бил арестуван от пакистанските власти през 2005 г. и в момента е задържан в Съединените щати. Г-н Al-Ghabra е пребивавал в жилището на г-н Al-Libi в продължение на една седмица. Г-н Al-Ghabra е поддържал редовни контакти и с множество установени в Обединеното кралство екстремисти и е участвал в радикализирането на установени в Обединеното кралство лица чрез разпространението на материали с екстремистко съдържание.

Г-н Al-Ghabra е поддържал тесни връзки с бойната група на Cachemire Harakat Ul Mujahidin (HuM). Смята се, че г-н Al-Ghabra е бил обучаван за джихад в тренировъчния лагер на HuM в Aza в Кашмир през 2002 г. По време на пребиваването си в този лагер г-н Al-Ghabra се е научил да борави с бойно оръжие АК-47 и с пистолети. Смята се също, че той е имал намерение да се бие в Кашмир, но HuM му е попречила, тъй като имала нужда от лица, които да се върнат в Обединеното кралство, за да събират там средства. По време на пребиваването

си в Пакистан г-н Al-Ghabra се е срещнал също с Haroon Rashid Aswat, който впоследствие е бил арестуван и експулсиран към Обединеното кралство, тъй като се отдал на свързани с тероризма дейности. Към момента г-н Aswat е задържан в Обединеното кралство в очакване да бъде екстрадиран към Съединените щати заради терористични действия. Независимо че средствата му са замразени, г-н Al-Ghabra поддържа контакти с екстремисти и продължава да извършва екстремистки дейности.

От декември 2009 г. г-н Al-Ghabra подготвя терористични атентати срещу установени в Обединеното кралство предприятия, но не е имал необходимите средства, за да ги осъществи.

[…]“.

15 В същото писмо Комисията уточнява, че тази информация се съобщава на жалбоподателя, за да може да изложи становището си преди приемането на решение за преразглеждане, и че може да направи това до 11 ноември 2011 г.

16 С писмо от 10 ноември 2011 г. жалбоподателят отговаря на Комисията, за да оспори новите данни, приети срещу него в първото допълнение към мотивите, за повечето от които той счита, че са „подобни на посочените в изложението на мотивите“, и да поиска уточнения и доказателства, годни да ги подкрепят.

17 С писмо от 17 май 2012 г. Комитетът по санкциите изпраща на Комисията нова допълнителна информация във връзка с причините за вписването на името на жалбоподателя в списъка на този комитет.

18 С писмо от 29 май 2012 г. Комисията уведомява жалбоподателя, че преразглеждането на вписването на името му в спорния списък все още продължава. Тя съобщава също, че неотдавна Комитетът по санкциите ѝ е изпратил „по-специфична“ нова допълнителна информация във връзка с изложението на мотивите (наричана по-нататък „второто допълнение към мотивите“), а именно следното:

„През август 2006 г. лице, чиято самоличност е засекретена от правосъдните органи на Обединеното кралство с инициалите AY, предава на г-н Al-Ghabra известен брой предмети, сред които видеозаписи с възхвала на мъченичеството, за да бъдат изпратени към екстремистите на Ал-Кайда в Пакистан. Тези видеозаписи на мъченици са направени от лица, част от мрежа на екстремисти, установена в Обединеното кралство, които подготвят множество атаки срещу пътнически самолети, заминаващи от Обединеното кралство. Тези факти следват поредица от срещи между тези две лица в Южна Африка през април/май 2006 г.,за които се смята, че са имали за цел да се разгледат въпроси, свързани с ислямисткия екстремизъм.

AY е арестуван и му е повдигнато обвинение за заговор за извършване на убийство и за подготовка на терористични действия, но процесът срещу него е приключил с оправдателна присъда, въпреки че други членове на мрежата са признати за виновни и са осъдени на лишаване от свобода за поредица от престъпления, сред които заговор за извършване на убийства, заговор за извършване на бомбени атентати и подготовка на терористични действия.

След като е оправдан, с определение за съдебен контрол [“control order”] на AY са наложени ограничителни мерки и по отношение на него продължават да се прилагат антитерористични мерки, наложени от министъра на вътрешните работи на Обединеното кралство на основание на Terrorism Prevention and Investigation Measures Act 2011 [Закон от 2011 г. за предотвратяване на тероризма и за мерките за разследване], с оглед на това, че съществуват основателни причини да се мисли, че той е участвал в дейности, свързани с тероризма, и че тези мерки са необходими, за да му се попречи да се включи отново в тези дейности“.

19 В същото писмо Комисията уточнява, че тази информация се съобщава на жалбоподателя, за да може да изложи становището си преди приемането на решение за преразглеждане, и че може да направи това до 15 юни 2012 г.

20 С писма от 20 юни и 10 юли 2012 г. жалбоподателят отговаря на Комисията, за да оспори новите данни, приети срещу него във второто допълнение към мотивите, като подчертава по-конкретно, че те нямат доказателствена сила. Той иска също, като се има предвид голямото забавяне, Комисията да приключи преразглеждането на неговия случай.

21 С решение Ares (2013) 188023 от 6 март 2013 г., съобщено на адвокатите на жалбоподателя на 11 март 2013 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“), след преразглеждане Комисията решава да остави името на жалбоподателя в спорния списък.

22 В точка 5 от обжалваното решение Комисията посочва, че информацията, съдържаща се в изложението на мотивите и в първото и второто допълнение към мотивите, представлява „целите мотиви“ на това решение.

23 В точка 7 от обжалваното решение Комисията посочва освен това, че „след като взе предвид възражения[та на жалбоподателя], допита се до Комитета по санкциите и взе предвид целите на замразяването на средства и други финансови ресурси на основание Регламент № 881/2002, [тя] остава на мнение, че вписване[то] на [името му в спорния списък е] обосновано“. Във връзка с това тя уточнява, че „по-конкретно във възражението [си жалбоподателят] не посочва причини, поради които да се приеме, че възприетите срещу [него] твърдения не са верни, нито дори някаква информация в подкрепа на това, което отрича“.

24 В точка 9 от обжалваното решение Комисията посочва също, че във връзка с тежестта на доказване тя прилага критерия, формулиран от Групата за финансови действия (GAFI) в тълкувателната записка на нейната специална препоръка № III относно финансирането на тероризма, а именно че „вписването [на името на лице в спорния списък] трябва да бъде на разумна основа или въз основа на основателни причини да се подозира или да се счита, че лицето […] е терорист или финансира тероризма или терористична организация“.

Производство и искания на страните

25 На 23 април 2013 г. жалбоподателят подава молба за правна помощ, заведена под номер T-248/13 AJ, за да подаде настоящата жалба.

26 С определение на председателя на втори състав на Общия съд от 10 октомври 2013 г. на жалбоподателя е предоставена правна помощ и г-н J. Carey и г-н E. Grieves са определени за негови представители.

27 На 6 ноември 2013 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

28 С определение от 20 май 2014 г. председателят на трети състав на Общия съд допуска встъпването на Обединеното кралство и на Съвета на Европейския съюз в подкрепа на исканията на Комисията.

29 По предложение на съдията докладчик Общият съд (трети състав) решава да започне устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 89 от Процедурния правилник на Общия съд, задава на страните писмени въпроси и ги приканва да отговорят на единия писмено преди съдебното заседание, а на другите — в съдебното заседание.

30 На 29 януари 2016 г. жалбоподателят подава молба за допълнителна правна помощ.

31 Устните състезания на страните и техните отговори на писмените и устните въпроси, поставени от Общия съд, са изслушани в проведеното на 17 февруари 2016 г. съдебно заседание.

32 С определение на председателя на трети състав на Общия съд от 20 април 2016 г. молбата на жалбоподателя за допълнителна правна помощ е уважена частично.

33 Жалбоподателят иска Общият съд:

— да отмени обжалвания регламент в частта, в която се отнася до него,

— да отмени обжалваното решение,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

34 Комисията иска Общият съд:

— да отхвърли жалбата като недопустима в частта, в която се иска отмяна на обжалвания регламент,

— да отхвърли жалбата като неоснователна в останалата част,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

35 Обединеното кралство иска Общият съд:

— да отхвърли жалбата като недопустима в частта, с която се иска отмяната на обжалвания регламент,

— да отхвърли жалбата като неоснователна в останалата част.

36 Съветът иска Общият съд да отхвърли жалбата.

От правна страна

По допустимостта

37 Комисията, подкрепяна от Обединеното кралство и от Съвета, изтъква, че настоящата жалба за отмяна явно е подадена със закъснение и следователно е недопустима в частта, в която се иска отмяна на обжалвания регламент, доколкото той се отнася до жалбоподателя.

38 Жалбоподателят оспорва това възражение за недопустимост.

39 Според член 263, шеста алинея „исковете, предвидени в настоящия член, трябва да бъдат заведени в срок от два месеца, считано, в зависимост от случая, от публикуването на акта, от неговото съобщаване на ищеца, или при липса на уведомяване, от деня, в който той е узнал за него“.

40 В настоящия случай се налага изводът, че искането за отмяна на обжалвания регламент явно е подадено със закъснение, и то независимо от събитието, от което е започнал да тече срокът за обжалване. Наистина, от една страна, ако се предположи, че този срок е започнал да тече,

считано от публикуването на обжалвания регламент в *Официален вестник на Европейския съюз*, достатъчно е да се отбележи, че настоящата жалба за отмяна е подадена повече от шест години след тази дата. От друга страна, ако се предположи, че този срок за обжалване е започнал да тече, считано от датата на уведомяването на заинтересованото лице, което трябва да бъде направено, или при липса на такова, от деня, в който то е узнало за него (вж. в този смисъл решение от 23 април 2013 г., Gbagbo и др./Съвет, C-478/11 P—C-482/11 P, EU:C:2013:258, т. 55—59), следва да се приеме, че жалбоподателят е узнал за обжалвания регламент най-късно на 13 февруари 2009 г., дата, на която той се обръща към Комисията чрез своите адвокати, за да иска преразглеждане на вписването на името му в спорния списък и за да оспори неговата законосъобразност, докато той подава молбата за правна помощ преди подаването на настоящата жалба, едва на 23 април 2013 г.

41 Жалбоподателят освен това не доказва, дори не твърди, че има случайно събитие или непреодолима сила по смисъла на член 45 от Статута на Съда на Европейския съюз, което би позволило да не се взема предвид нередовността, изведена от изтичането на срока за подаване на жалба за отмяна на обжалвания регламент.

42 Жалбоподателят все пак твърди, че Общият съд е „компетентен да отмени обжалвания регламент“, тъй като той бил „явно незаконен“ ab initio, при положение че при първоначалното вписване на името му в спорния списък не му била посочена никаква причина. Като подчертава, че жалбите до Общия съд трябва да са ефективни, а не илюзорни, жалбоподателят счита, че докато не са му били съобщени всички мотиви, на които Комисията се основава по отношение на него, той не е бил в състояние да се защити, нито дори да сезира Общия съд с жалба за отмяна.

43 Във връзка с това следва да се припомни, че нито правото на ефективна съдебна защита, нито правото на изслушване се накърняват със стриктното прилагане на правната уредба на Съюза относно процесуалните срокове, което съгласно постоянната съдебна практика отговаря на изискването за правна сигурност и на необходимостта да се избегне всякаква дискриминация или всякакво произволно третиране при правораздаването (вж. решение от 18 юни 2015 г. Ipatau/Съвет, C-535/14 P, EU:C:2015:407, т. 14 и цитираната съдебна практика).

44 Нещо повече, нищо не е пречело на жалбоподателя да подаде жалба за отмяна на обжалвания регламент, преди да му бъдат съобщени мотивите, въз основа на които името му е вписано в спорния списък, жалба, основаваща се точно на тази липса на уведомяване.

45 От изложеното дотук следва, че настоящата жалба трябва да се отхвърли като недопустима в частта, в която се иска отмяна на обжалвания регламент, доколкото той се отнася до жалбоподателя.

По съществото на спора

46 По същество жалбоподателя излага пет основания в подкрепа на жалбата си, изведени, първото, от нарушение на принципа на разумен срок, второто, от нарушение на задължението, което имала Комисията сама да прецени надлежно дали жалбоподателят отговарял на релевантните критерии за оставяне на името му в спорния списък, третото, от нарушение на правилата във връзка с тежестта на доказване и събирането на доказателствата, четвъртото, от грешки в изложението на мотивите и петото, от нарушение на принципа на пропорционалност.

По първото основание, изведено от нарушение на принципа на разумен срок

47 Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно, от една страна, тъй като изложението на мотивите и първото и второто допълнение към мотивите не са му били съобщени в тяхната цялост в разумен срок след приемането на обжалвания регламент и от друга страна, тъй като обжалваното решение не е прието в разумен срок, считано от получаването на неговото становище в отговор на това съобщение, като това попречило на сезирането на Общия съд в такъв срок. По-конкретно Комисията неоснователно забавила процеса, като съобщила едно първо, след това второ допълнение към мотивите в нарушение на практиката на Съда, според която целите мотиви трябва да бъдат съобщени „във възможно най-кратък срок“.

48 Подкрепяна от Съвета, Комисията оспорва тези доводи.

49 Доколкото жалбоподателят упреква Комисията за това, че не му е съобщила в разумен срок след приемането на обжалвания регламент изложението на мотивите и първото и второто допълнение към тях в тяхната цялост, вярно е, че по-конкретно от точки 348 и 349 от решение от 3 септември 2008 г., Kadi I (C-402/05 P и C-415/05 P, EU:C:2008:461) следва, че като решава да замрази средствата на дадено лице въз основа на Регламент № 881/2002, за да уважи правото му на защита, по-конкретно правото на изслушване и правото му на ефективен съдебен контрол, съответната институция на Съюза е длъжна да съобщи на заинтересованото лице, приетите срещу него доказателства или да му даде право да се запознае с тях в разумен срок след постановяването на тази мярка.

50 В случая обаче вече беше установено, че жалбата за отмяна на първоначалното решение за замразяване на средствата на жалбоподателя, намерило материален израз в обжалвания регламент, е недопустима. Тъй като единственото решение, с което Общият съд е валидно сезиран, за да упражни контрол, е решение за преразглеждане, прието след производство, образувано въз основа на искането за преразглеждане от 13 февруари 2009 г., периодът преди тази дата не може да се вземе предвид при преценката дали срокът, в който е прието това решение, е разумен.

51 Колкото до периода след 13 февруари 2009 г., установява се, че в случая Комисията е следвала процедурата, въведена след постановяване на решение от 3 септември 2008 г., Kadi I (C-402/05 P и C-415/05 P, EU:C:2008:461), точно с цел да се установи процедура, която да гарантира зачитането на правото на защита на заинтересованите лица. Тази процедура впоследствие е кодифицирана, считано от 26 декември 2009 г., с Регламент (ЕС) № 1286/2009 на Съвета от 22 декември 2009 година за изменение на Регламент № 881/2002 (ОВ L 346, 2009 г., стр. 42). Що се отнася до „историческите вписвания“ в спорния списък, а именно тези, направени като това на жалбоподателя преди 3 септември 2008 г., т.е. преди постановяване на посоченото решение, процедурата е тази, предвидена в член 7в от изменения Регламент № 881/2002.

52 Важно е в самото начало да се отбележи, че нито член 7 в от изменения Регламент № 881/2002, нито който и да е друг текст от правото на Съюза не налагат срок, в който компетентната институция на Съюза трябва да приеме решение за преразглеждане на вписването на името на лице в спорния списък.

53 При такова положение от практиката на Съда следва, че въпросът дали е „разумен“ срокът, в който институцията е приела съответния акт, трябва да се преценява в зависимост от всички обстоятелства, присъщи на всяко дело, и по-специално от значимостта на спора за заинтересованото лице, от сложността на делото и от поведението на съответните страни (вж. в този смисъл решение от 28 февруари 2013 г., Преразглеждане Arango Jaramillo и др./ЕИБ, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, т. 28 и цитираната съдебна практика).

54 В случая безспорно е вярно, че както отбелязва Комисията, тя е съобщавала на жалбоподателя последователните мотиви за вписването на името му в спорния списък, щом ги е получила от Комитета по санкциите.

55 Вярно е също, че особените обстоятелства, които посочва Комисията, а именно i) необходимостта органите на Съюза да съгласуват становището си със съответните международни участници относно мерките, които трябва да се вземат, за да се спазят принципите, посочени от Съда в решение от 3 септември 2008 г., Kadi I (C-402/05 P и C-415/05 P, EU:C:2008:461), ii) необходимостта Комисията да получи предварително изложението на мотивите на Комитета по санкциите, iii) естеството и присъщите характерни особености на режима на оспорваните в случая международни санкции, iv) особено чувствителния характер на дейността на Комитета по санкциите и v) големия брой молби за преразглеждане, които Комисията трябвало да разгледа едновременно след постановяване на решение от 3 септември 2008 г., Kadi I (C-402/05 P и C-415/05 P, EU:C:2008:461), отчасти обясняват относително голямата продължителност на производствата за преразглеждане на решенията за вписване на имената на съответните лица в спорния списък, проведени след постановяване на решение от 3 септември 2008 г., Kadi I (C-402/05 P и C-415/05 P, EU:C:2008:461).

56 Независимо от това в настоящия случай срокът от повече от четири години, изтекъл между датата на молбата за преразглеждане от 13 февруари 2009 г. и датата, на която е прието обжалваното решение от 6 март 2013 г., превишава значително времетраенето, което би могло да се счита за „нормално“ за успешното приключване на такова производство за преразглеждане, дори като се вземат предвид всички посочени по-горе особени обстоятелства.

57 Във връзка с това следва да се отбележи, че в решение от 21 март 2014 г., Yusef/Комисия (T-306/10, EU:T:2014:141, т. 102) Общият съд приема, че „не е допустимо“ повече от четири години след постановяването на решение от 3 септември 2008 г., Kadi I (C-402/05 P и C-415/05 P, EU:C:2008:461) Комисията все още да не е в състояние да изпълни задължението си за внимателно и безпристрастно разглеждане на случая на г-н Hani El Sayyed Elsebai Yusef, евентуално при условията на „полезно сътрудничество“ с Комитета по санкциите. Следва да се посочи също, че в решение от 8 септември 2015 г., Ministry of Energy of Iran/Съвет (T-564/12, EU:T:2015:599, т. 71 и 72), което се отнася за друг режим на международни санкции, Общият съд приема за „явно неразумен“ срок за отговор на възраженията на жалбоподателя повече от петнадесет месеца.

58 Тази преценка се потвърждава от значително по-малката продължителност на производствата за преразглеждане на случаите на други лица, чиито имена са били вписани в спорния списък и които са подали жалби до Общия съд, при положение че изброените в точка 55 по-горе особени обстоятелства са характерни и за техния случай. Така от решение от 14 април 2015 г., Ayadi/Комисия (T-527/09 RENV, непубликувано, EU:T:2015:205) се установява, че отнасящото се до него изложение на мотивите е било съобщено на г-н Chafiq Ayadi на 24 юни 2009 г., че той е представил отговор с възраженията си на 23 юли 2009 г. и решението след преразглеждане името му да бъде оставено в спорния списък е прието на 13 октомври 2009 г. От решение от 28 октомври 2015 г., Al-Faqih и др./Комисия (T-134/11, непубликувано, висящо по жалба, EU:T:2015:812, т. 69) също се установява, че преразглеждането на положението на съответните жалбоподатели се е осъществило за по-малко от шест месеца.

59 Това важи в още по-голяма степен, когато става въпрос за случая на жалбоподателя, тъй като мотивите, въз основа на които е станало вписването на името му в обобщаващия списък на Комитета по санкциите, така както са му съобщени от Комисията на 10 май 2010 г., по същество съвпадат с тези, които вече са му били съобщени от органите на Обединеното кралство като доказателства, мотивирали искането за такова вписване от тази държава членка още от 12 юни 2007 г. (вж. т. 3 по-горе).

60 Комисията и встъпилите страни не сочат никакво друго особено обстоятелство, присъщо на случая на жалбоподателя, с което да може да се обясни тази ненормално дълга продължителност на производството за преразглеждане на неговия случай.

61 При тези обстоятелства следва да се приеме, че е нарушен принципът на разумен срок.

62 Нарушаването на принципа на разумен срок обаче е основание за отмяна на решение, прието след провеждане на административно производство, само ако то води и до нарушаване на правото на защита на заинтересованото лице. Наистина, когато не е установено, че изтеклият прекалено дълъг период от време се е отразил на възможността на засегнатите лица да се защитят ефективно, неспазването на принципа на разумен срок не се отразява на валидността на административното производство (вж. в този смисъл решение от 8 септември 2015 г., Ministry of Energy of Iran/Съвет, T-564/12, EU:T:2015:599, т. 73—77; вж. също в този смисъл и по аналогия решения от 21 септември 2006 г., JCB Service/Комисия, C-167/04 P, EU:C:2006:594, т. 72 и 73 и от 25 юни 2010 г., Imperial Chemical Industries/Комисия, T-66/01, Сб., EU:T:2010:255, т. 109 и цитираната съдебна практика).

63 В случая не е доказано, нито дори сериозно се твърди, че възможността на жалбоподателя да се защити ефективно, е била реално засегната поради прекомерната продължителност на производството за преразглеждане. Във връзка с това в репликата си жалбоподателят само излага напълно хипотетични доводи, като изтъква, че ако пълно изложение на мотивите му бъде съобщено едва години след разглежданите събития, за него ще е по-трудно да изготви защитата си, тъй като „може“ да се окаже, че оневиняващите го доказателства не са достъпни или е по-трудно да бъдат получени, спомените му „ще“ избледнеят с времето и основни свидетели „може“ вече да не са на разположение или да не са в състояние да представят полезни доказателства.

64 Колкото до довода на жалбоподателя, че превишаването на разумния срок е довело до нарушаване на правото му на защита и на правото му на ефективна съдебна защита, тъй като при липсата на мотивирано решение той не е могъл да подаде жалба до Общия съд, достатъчно е да се отбележи, за да бъде отхвърлен този довод, че в член 265 от Договора за функционирането на ЕС е предвиден способ за правна защита, създаден специално за да се попречи на виновното бездействие на институция, под формата на иск за установяване на неправомерно бездействие. Във всеки момент между 13 февруари 2009 г. и 6 март 2013 г. жалбоподателят е могъл да прикани Комисията да заличи името му от спорния списък и ако тя е бездействала по-дълго от предвидения в член 265 ДФЕС двумесечен срок, да предяви иск за установяване на неправомерно бездействие (вж. в този смисъл решение от 21 март 2014 г., Yusef/Комисия, T-306/10, EU:T:2014:141, т. 62, 63 и 68).

65 Без да се нарушава правото на жалбоподателя да претендира поправяне на вредите, които евентуално е претърпял поради закъснението на Комисията при изпълнението на задълженията ѝ, по силата на член 340 ДФЕС жалбоподателят следователно не би могъл да се позовава на това закъснение, за да постигне като резултат отмяната на обжалваното решение (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 8 септември 2015 г., Ministry of Energy of Iran/Съвет, T-564/12, EU:T:2015:599, т. 77).

66 От всичко изложено по-горе следва, че установеното в случая нарушение на принципа на разумен срок не може да бъде основание за отмяната на обжалваното решение и при това положение първото основание трябва да се отхвърли като неотносимо.

По второто основание, изведено от нарушение на задължението на Комисията сама да прецени надлежно дали жалбоподателят отговаря на релевантните критерии за оставяне на вписването на името му в спорния списък

67 Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно, тъй като Комисията нарушила задължението си сама да прецени надлежно дали той отговарял на релевантните критерии за оставяне на вписването на името му в спорния списък. Това основание се подразделя на четири части.

– По първата част от второто основание

68 С първата част от второто основание, като препраща към точка 8 от обжалваното решение, жалбоподателят упреква Комисията за това, че не се е опитала да получи от Комитета по санкциите, нито от посочилата лицето държава доказателствата в подкрепа на твърденията срещу него. При това положение Комисията осъществила изцяло формален и изкуствен контрол, като се задоволила с възпроизвеждане на изложението на мотивите, което получила от Комитета по санкциите, и съобразяването с възраженията на жалбоподателя, което тя твърди, че е осъществила, било илюзорно. Във връзка с това жалбоподателят се позовава на изводите, направени от Общия съд в решение от 21 март 2014 г., Yusef/Комисия (T-306/10, EU:T:2014:141, т. 103 и 104). Според него представата, която Комисията има за ролята си, е такава, че тя никога не би заличила името на лице от спорния списък, ако това би било в противоречие с Комитета по санкциите. Възпроизвеждайки просто списъка на този комитет, отказвайки да изисква и преценява критично доказателствата, които го подкрепят, и като препраща след това решението на Общия съд, за да направи той такава критична преценка, Комисията абдикирала от основното си задължение, което било да прецени сама обосноваността на вписване в спорния списък.

69 За да бъде даден отговор на доводите на жалбоподателя, следва да се вземат предвид всички изложени от Съда съображения в точки 104—134 от решение от 18 юли 2013 г., Комисия и др./Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, наричано по-нататък „решение Kadi II“, EU:C:2013:518) относно задълженията, които имат, от една страна, компетентните органи на Съюза, в случая Комисията, в производство по вписване или оставяне след преразглеждане на вписването на името на организация, лице или образувание в спорния списък и от друга страна, съдът на Съюза при упражняване на своя съдебен контрол за законосъобразност на административното решение, прието след провеждането на това производство.

70 От тези съображения се установява, че зачитането на правото на защита и правото на ефективна съдебна защита, както и, в случая, спазването на принципа на добра администрация изисква, от една страна, компетентният орган на Съюза да съобщи на съответното лице изложението на мотивите, представено от Комитета по санкциите, на което се основава решението за вписване или оставяне на името на това лице в спорния списък, да му позволи да изложи надлежно своето становище по този въпрос и да разгледа старателно и безпристрастно обосноваността на изложените мотиви с оглед на становището и евентуалните оневиняващи доказателства, представени от това лице (решение от 18 юли 2013 г., Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 135).

71 Зачитането на тези права и на този принцип изисква, от друга страна, в случай на съдебно оспорване съдът на Съюза да провери по-специално дали са достатъчно точни и конкретни мотивите, посочени в изложението, представено от Комитета по санкциите, както и при необходимост дали е доказано настъпването на фактите, свързани със съответния мотив, с оглед на данните и доказателствата, които са били съобщени (решение от 18 юли 2013 г., Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 136).

72 За сметка на това обстоятелството, че компетентният орган на Съюза не предоставя достъп на засегнатото лице и впоследствие на съда на Съюза до данните и доказателствата, държани единствено от Комитета по санкциите или съответния член на Организацията на обединените нации (ООН), отнасящи се до изложението на мотивите, което е в основата на разглежданото решение, само по себе си не би могло да обоснове констатация за нарушение на същите тези права и принцип. При това положение обаче съдът на Съюза, от който се иска да контролира фактическата обоснованост на мотивите, съдържащи се в изложението, представено от Комитета по санкциите, отчитайки становището и оневиняващите доказателства, евентуално представени от засегнатото лице, както и отговора на компетентния орган на Съюза на това становище, няма да има на разположение допълнителни данни или доказателства. Следователно, ако за него е невъзможно да констатира основателността на тези мотиви, последните не биха могли да послужат като основа на обжалваното решение за вписване (решение от 18 юли 2013 г., Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 137).

73 С оглед на припомненото по-горе и в светлината на тези принципи първата част от второто основание следва да се отхвърли по същество. По-конкретно от точка 107 от решение от 18 юли 2013 г., Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518) следва, че Комисията трябва да вземе решение въз основа на изложението на мотивите, представено от Комитета по санкциите, но на този етап не се предвижда същият комитет да постави спонтанно на разположение на Комисията за целите на приеманото от нея решение други данни или доказателства освен посоченото изложение на мотивите. От точка 108 от решение от 18 юли 2013 г., Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518) следва също, че Съдът е разгледал и одобрил или поне не е изразил никаква критична оценка по отношение на предвидената във връзка с това процедура в член 7в от Регламент № 881/2002, изменен с Регламент № 1286/2009, в която се предвижда „единствено“ съобщаване на заинтересованото лице на представеното от Комитета по санкциите изложение на мотивите.

74 Безспорно в точки 114 и 115 от решение от 18 юли 2013 г., Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518) Съдът уточнява, че за да изпълни задължението си за грижлив и безпристрастен преглед на обосноваността на изложените мотиви, Комисията трябва да прецени именно с оглед на съдържанието на направените от заинтересованото лице възражения необходимостта да поиска съдействие от Комитета по санкциите, за да получи допълнителни данни или доказателства.

75 Както се установява от точки 2—4 от обжалваното решение, в случая е следвана точно тази процедура, като с това решение Комисията решава да остави името на жалбоподателя в спорния списък, след като е съобщила на Комитета по санкциите неговите възражения, поискала е на два пъти съдействие от този комитет, за да може да отговори на тези възражения, и в резултат на това е получила допълнителни сведения или доказателства под формата на първото и второто допълнение към мотивите (вж. в този смисъл решение от 18 юли 2013 г., Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 115). Безспорно е също, че Комисията е съобщила на жалбоподателя изложението на мотивите и първото и второто допълнение към мотивите, предоставени от Комитета по санкциите, като те освен това са довели до нова размяна на становища между жалбоподателя и Комисията.

76 В случая обаче Комисията не може да бъде обвинявана за действията си само въз основа на точка 114 от решение от 18 юли 2013 г., Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518) за това, че в хода на административното производство, приключило с приемането на обжалваното решение, не е получила от Комитета по санкциите или от посочилата лицето държава данни или доказателства в подкрепа на твърденията срещу жалбоподателя и поради това е осъществила един „напълно формален и изкуствен“ контрол на обосноваността на изложените мотиви в светлината на направените от заинтересованото лице възражения относно изложението на мотивите.

77 Във връзка с това следва да се припомни, че по делото, приключило с решение от 18 юли 2013 г., Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518), и обратно на фактите в настоящия случай Комисията не се е опитала в по-голяма степен да получи от Комитета по санкциите или от посочилата лицето държава каквито и да е данни или каквото и да е доказателство, годно да подкрепи изложените срещу г-н Yassin Abdullah Kadi обстоятелства в изложението на мотивите, представено от този комитет по санкциите. Все пак Съдът потвърждава отмяната на спорния регламент не по тази причина, а тъй като в рамките на собствения си контрол за законосъобразност на този регламент е установил, че нито едно от тези твърдения не е могло да обоснове приемането на равнището на Съюза на ограничителни мерки срещу г-н Kadi, и то или поради непълнота на мотивите, или поради липсата в съдебната фаза на данни или доказателства в подкрепа на съответния мотив с оглед на обстоятелствените възражения на заинтересованото лице (вж. анализа на тези твърдения в точки 151—162 и общия извод в точка 163 от решение от 18 юли 2013 г., Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518).

78 Напротив, в решение от 18 юли 2013 г., Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518) Съдът приема, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е основал констатацията си за наличие на нарушение на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита на факта, че Комисията не съобщила на г-н Kadi и на самия Общ съд данните и доказателствата, свързани с мотивите за запазване на вписването на името на заинтересованото лице в спорния списък, при положение че Комисията не е разполагала с тези данни и доказателства (решение от 18 юли 2013 г., Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 138 и 139).

79 При това положение в случая би било несъвместимо с принципите, изложени от Съда в решение от 18 юли 2013 г., Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518), да се санкционира Комисията за неизпълнение, каквото се твърди, че е налице, на задължението ѝ за грижлив и безпристрастен преглед на обосноваността на изложените срещу жалбоподателя мотиви или заради това, че не е успяла да получи от Комитета по санкциите данните или доказателствата, които биха ѝ позволили да изпълни това задължение за грижлив и безпристрастен преглед, при положение че при аналогичните обстоятелства по делото, приключило с това решение, Съдът е приел, че Комисията не е допуснала никакво нарушение на това задължение, нито, по-общо, на правото на защита.

80 Впрочем нито едно доказателство в преписката не позволява да се твърди, че преди да приеме обжалваното решение, Комисията не е изследвала грижливо и безпристрастно всички данни, с които е разполагала, включително възраженията на жалбоподателя. Както тя посочва в точка 7 от обжалваното решение, Комисията е останала с убеждението, че вписването на името на жалбоподателя в спорния списък продължава да е обосновано именно защото заинтересованото лице не е посочило никакво основание за съмнение в истинността на изложените срещу него твърдения.

81 Колкото до довода, изведен от решение от 21 март 2014 г., Yusef/Комисия (T-306/10, EU:T:2014:141), той трябва да се отхвърли, при положение че фактите и обстоятелствата по това дело не са идентични на тези в настоящия случай. По делото, по което е постановено това решение, е било „безспорно“ (вж. т. 94 от това решение), че до подаването на жалбата заинтересованото лице не се е ползвало от нито един от принципите и от нито една от гаранциите, посочени от Съда в решение от 18 юли 2013 г., Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518), и това положение на неправомерно бездействие все още е било налице към датата на приключване на устната фаза на производството (т. 100 от посоченото решение). Нещо повече, според изявленията ѝ в съдебното заседание (т. 103 от същото решение) Комисията продължила да счита, че е строго обвързана от преценките на Комитета по санкциите и че не разполага с никакво право на самостоятелна преценка в това отношение, в противоречие с принципите, изложени от Съда в решения от 3 септември 2008 г., Kadi I

(C-402/05 P и C-415/05 P, EU:C:2008:461) и от 18 юли 2013 г., Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 114, 115 и 135). Въз основа на това Общият съд стига до извода, че напълно формално и изкуствено Комисията твърдяла, че чрез прилагането на процедурата за преразглеждане на случая на г-н Yusef ще отстрани незаконосъобразните елементи от същото естество, установени от Съда в решение от 3 септември 2008 г., Kadi I (C-402/05 P и C-415/05 P, EU:C:2008:461). Обратно, в настоящия случай в съдебното заседание Комисията обяснява, че е склонна да се отклони от преценките на Комитета по санкциите, ако те ѝ се струват явно грешни или се оспорват от оневиняващите доказателства, представени от заинтересованото лице.

82 От всичко изложено по-горе следва, че първата част от второто основание трябва да се отхвърли по същество.

– По втората част от второто основание

[…]

– По третата част от второто основание

89 В третата част от второто основание жалбоподателят упреква Комисията за това, че не е преценила дали твърденията, приети срещу него от Комитета по санкциите, се основават на данни, получени чрез изтезания, въпреки че в писмото си от 28 юни 2010 г. той съобщава за това обстоятелство. Презумпцията, че Комитетът по санкциите не се основава на такива данни, посочена от Комисията, не била обоснована. Впрочем на страницата си в интернет бюрото на посредника на ООН признавало, че тайните служби на някои посочили лицето държави могат да използват опорочени по този начин сведения. В случая жалбоподателят смята, че е „възможно“ отнасящите се до него сведения да са били получени от задържани в Съединените щати и в Пакистан лица, срещу които е възможно да са били използвани равносилни на изтезания принудителни мерки. Той съобщава, че г-н Faraj Al-Libi е заловен в Пакистан на 2 май 2005 г. от тайните служби на тази страна, след това е прехвърлен в Съединените щати, държан в тайни места за лишаване от свобода повече от една година и накрая е прехвърлен в Гуантанамо. Според доклад на Международния комитет на Червения кръст (МКЧК) от 14 февруари 2007 г., четиринадесет души, задържани в Гуантанамо, сред които е и г-н Al-Libi, описват третиране и техники на разпит, които са форма на използване на изтезания.

90 Комисията, подкрепяна от Обединеното кралство, оспорва тези доводи.

91 Във връзка с това следва да се отбележи, че в писмото си от 28 юни 2010 г. жалбоподателят не излага никакви точни твърдения, нито дори правдоподобен мотив, че някои от данните, съдържащи се в изложението на мотивите, са получени чрез изтезания. В това писмо той само иска „потвърждение, че Европейската комисия е взела необходимите мерки, които ѝ позволяват да се увери, че нито едно от сведенията, на които тя се основава в изложението на мотивите, не е било получено чрез изтезания“.

92 Комисията правилно приема, че при такива обстоятелства е разумно да се основе на презумпция, че Комитетът по санкциите не се основава на доказателства, получени чрез изтезания. Обратно на това, което твърди жалбоподателят, по този начин, както се установява от страницата ѝ в интернет, Комисията прилага същия критерий, като приложения от бюрото на посредника на ООН, като първо иска да установи дали съществуват „достатъчно доказателства, за да бъде разумно да се даде вяра на твърдението за изтезания“.

93 В случая никакъв документ от преписката не позволява да се даде вяра на такова твърдение във връзка с приетите срещу жалбоподателя доказателства. По-конкретно, изглежда, че никаква съдържаща се в преписката информация не може да се свърже с г-н Faraj Al-Libi, нито с което и да е друго лице, задържано в Гуантанамо или в Пакистан.

94 Във връзка с това Обединеното кралство на място посочва, че по-голямата част от представените от Комисията доказателства се основават на съдебни решения на Обединеното кралство, постановени от съдии, които в съответствие с препоръките, изложени от House of Lords (Камара на лордовете, Обединено кралство) в решението ѝ A and others v Secretary of State for the Home Department (No 2) [2006] 2 A.C. 221, са били длъжни да проверят дали пред тях са изложени твърдения за използване на изтезания.

95 Освен това от писмената защита на МВРБО представена пред High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Върховен съд (Англия и Уелс), колегия Queen's Bench (административна колегия), наричан по-нататък „High Court"), в производство по жалба на жалбоподателя срещу решението на МВРБО, с което отказва да уважи искането му МВРБО да прикани Комитета по санкциите да заличи името му от списъка на този комитет, се установява, че в хода на това производство жалбоподателят също е спекулирал с въпроса дали някои приети срещу него доказателства не са получени при разпита на г-н Al-Libi от пакистанските или американските разузнавателни служби. В хода на същото производство МВРБО посочва, че никое от приетите срещу жалбоподателя твърдения не се основава на резултати от разпити на задържани лица. Тъй като впоследствие жалбоподателят оттегля жалбата си, High Court не е имал повод да потвърди това. При липсата на каквато и да е улика в обратен смисъл обаче няма никаква причина това твърдение на МВРБО да се поставя под въпрос.

96 Оказва се, че третата част от второто основание трябва да се отхвърли по същество.

– По четвъртата част от второто основание

[…]

По третото основание, изведено от нарушение на правилата относно тежестта на доказване и необходимата степен на доказване

100 Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно, тъй като Комисията е нарушила правилата относно тежестта на доказване и необходимата степен на доказване. Това основание е разделено на две части.

– По първата част от третото основание

101 В първата част от третото основание жалбоподателят твърди, че от точка 7 от обжалваното решение се установявало, че Комисията обръща тежестта на доказване, за да му я възложи, пренебрегвайки практиката на Съда (решение от 18 юли 2013 г., Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 121), според която компетентният орган на Съюза следва в случай на оспорване да установи основателността на мотивите, приети срещу засегнатото лице, а не това лице да представя отрицателни доказателства относно неоснователността на тези мотиви.

102 Тези доводи обаче се основават на неправилно разбиране на задълженията, които има Комисията според решение от 18 юли 2013 г., Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518) във връзка с тежестта на доказване в производство за преразглеждане на мотивите, на които се основава решението да се впише или да се остави името на дадено лице в спорния списък.

103 Както правилно посочва Комисията, „юридическият тест“, който тя трябва да приложи в административната фаза на преразглеждането на решенията за вписване в спорния списък, така както е описан в точки 111—116 от решение от 18 юли 2013 г., Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518), се различава от този, който е приложим във фазата на съдебния контрол, описан точки 117—134 от посоченото решение.

104 Така, макар тежестта на доказване да е безспорно за Комисията, доказателствата не трябва да бъдат събирани от нея във фазата на производството за преразглеждане, а едва в последващата фаза на производството за съдебен контрол на решението ѝ за оставяне в списъка след преразглеждане. Това личи ясно от точка 121 от решение от 18 юли 2013 г., Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518), която е част от общите доводи относно „съдебното производство“, изложени от Съда в същото решение от точка 117 нататък.

105 По-конкретно, както отбелязва и Комисията, началният момент на преразглеждането, което тя трябва да осъществи по искане на заинтересовано лице, се определя от констатациите на Комитета по санкциите, изложени от него в мотивите, които сами по себе си служат за основа на мотивацията на акта на Съюза. Ако тези мотиви са достатъчно точни и конкретни, Комисията не допуска грешка, като приема, че по принцип тя може да ги постави под въпрос само ако заинтересованото лице представи подробни и оборващи тези констатации конкретни доказателства, без това да се отразява на тежестта на доказване, която впоследствие ще бъде възложена на Комисията при съдебния контрол на законосъобразността и основателността на решението за вписване или оставяне на името на заинтересованото лице в спорния списък.

106 В настоящия случай Комисията се е съобразила надлежно с тези принципи, както се установява от точка 7 от обжалваното решение, началото от която е цитирано по-горе в точка 23. В продължението на тази точка Комисията освен това не се задоволява да отбележи, че жалбоподателят не е посочил нито едно основание за съмнение в истинността на твърденията срещу него. По-конкретно тя прави задълбочен фактически анализ на някои от неговите твърдения, с които ги отрича, за да стигне до извода, че те не са съществени или не може да им бъде дадена вяра.

107 От това следва, че твърденията, изложени в първата част на третото основание, следва да се отхвърлят по същество.

– По втората част на третото основание

108 Във втората част на третото основание жалбоподателят посочва, че позоваването в точка 9 от обжалваното решение на възприетата от GAFI степен на доказване, а именно тази на „основателни причини да се подозира или да се счита“, е ирелевантно и във всеки случай неправилно, тъй като в решението си от 18 юли 2013 г., Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518) Съдът изисква „достатъчно солидна фактическа основа“. Колкото до точка 149 от това решение, на която се позовават Комисията и Обединеното кралство, жалбоподателят твърди, че тя не поставя под въпрос това изискване и не въвежда определящия правен критерий. При приемането на Закона от 2011 г. относно предотвратяването на тероризма и мерките за разследване самото Обединено кралство се отказва от критерия „основателни причини да се подозира“ в полза на по-сериозния критерий „основателни причини да се счита“.

109 В репликата си жалбоподателят освен това набляга на сериозността на отражението на ограничителните мерки върху заинтересованите лица, което било основание за големи изисквания към степента на доказване, за да се избегне опасността от нарушаване на член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) и на член 6 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“). В този контекст жалбоподателят поддържа, че е практически невъзможно да се разграничи изискваната степен на доказване от тази, изисквана в наказателното право, въпреки че въпросното производство няма строго наказателен характер. Той приканва Общия съд да възприеме подхода на Court of Appeal (England & Wales) (Апелативен съд (Англия и Уелс) в решение Gough and Another v Chief Constable of Derbyshire [2002] EWCA Civ 351 във връзка с лице, на което е наложена забрана за пътуване поради склонността му, каквато се твърди, че е налице, да участва в прояви на насилие, свързани с футбола.

110 Що се отнася до тези доводи, съображенията, изложени при разглеждане на първата част от посоченото основание, се прилагат mutatis mutandis. Следователно въпросът за необходимата степен на доказване се поставя единствено във фазата на съдебния контрол на законосъобразността и основателността на мотивите, на които се основава решение за вписване или за оставяне след преразглеждане на името на лице в спорния списък.

111 В това отношение Общият съд трябва само да се увери, че обжалваното решение „почива на достатъчно солидна фактическа база“ (решение от 18 юли 2013 г., Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 119), като провери дали „доказателства […] подкрепят“ твърдените в изложението на мотивите факти (решение от 18 юли 2013 г., Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 122), а след това и дали те са реално „доказани“ (решение от 18 юли 2013 г., Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 136).

112 При това положение втората част от настоящото основание може да се отхвърли веднага като неотносима, тъй като сама по себе си евентуална грешка при прилагане на правото, допусната от Комисията при определяне на необходимата степен на доказване или при прилагането ѝ, не може да обоснове отмяната на обжалваното решение, ако то отговаря на условията за доказване, изложени в предходната точка, което Общият съд трябва да провери при разглеждане на четвъртото основание.

102 Във всеки случай Комисията не допуска грешка, като се позовава в точка 9 от обжалваното решение на работния критерий, формулиран от GAFI в тълкувателната записка за специалната му препоръка № III относно финансирането на тероризма, а именно вписването на името на лице в спорния списък и последващото замразяване на средствата му да са подкрепени „с основателни причини или с разумно основание да се подозира или да се мисли, че тези финансови ресурси или друго имущество биха могли да послужат за финансиране на терористичните дейности“, при положение че тази степен на доказване е съобразена с изложените от Съда критерии в решение от 18 юли 2013 г., Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518).

114 Този критерий безспорно не е недвусмислен, тъй като „подозира“ и „мисли“ са различни умствени дейности, които водят до различни степени на убеденост.

115 Налага се все пак изводът, че в решение от 18 юли 2013 г., Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518) Съдът утвърждава използването на по-малко взискателната от тези две възможни степени на доказване при разглеждане на обосноваността на конкретен мотив, приет срещу заинтересованото лице, а именно на подозрението.

116 Наистина, в точка 149 от решение от 18 юли 2013 г., Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518) Съдът уточнява, че мотивите за вписване в спорния списък могат да се основават на „подозрения за участие в терористични дейности при спазване на изискването да се провери основателността на тези подозрения“. В светлината на точка 162 от това решение следва да се добави, че за да могат подозрения за участие в терористични дейности да бъдат валидно приети срещу дадено лице, трябва на преден план да се посочат данни и доказателства, които да ги подкрепят, което предполага проверка на всеки конкретен случай.

117 Макар тази формулировка да не поставя под въпрос изискването за „достатъчно солидна фактическа база“, изложено с общи изрази в точка 119 от решение от 18 юли 2013 г., Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518), уместно е да се приеме, че това изискване може да бъде изпълнено чрез използването на критерия „основатели причини да се подозира“, стига те да са подкрепени от достатъчно данни или доказателства, тъй като Съдът го е използвал в точки 149 и 162 от споменатото решение.

118 Колкото до обстоятелството, че при приемането на Закона от 2011 г. относно предотвратяването на тероризма и мерките за разследване Обединеното кралство изоставило критерия „основатели причини да се подозира“, като предпочело по-строгия критерий „основатели причини да се вярва“, то е напълно неотносимо. Обратно, при обстоятелства като посочените в Регламент № 881/2002, в препоръките на GAFI и в относимите резолюции на Съвета за сигурност, по-конкретно в параграф 11 от неговата резолюция, 2161 (2014) от 17 юни 2014 г., критерият „основатели причини да се подозира“, стига те да са подкрепени от достатъчно данни или доказателства, се оказва подходящ. Такова е и становището на Court of Appeal (England & Wales) (Апелативен съд) по дело Youssef v. Secretary of State for Foreign & Commonwealth Affairs [2013] EWCA Civ 1302 [2014] 2 WLR 1082.

119 В светлината на предходните съображения може също само да се отхвърлят доводите на жалбоподателя, че при обстоятелства като разглежданите в настоящия случай на практика било невъзможно изискваната степен на доказване да се отличи от изискваната в наказателното право, а именно тази на „отвъд разумното съмнение“. Впрочем от постоянната съдебна практика след решение от 3 септември 2008 г., Kadi I (C-402/05 P и C-415/05 P, EU:C:2008:461) следва, че ограничителните мерки като разглежданите в случая нямат наказателноправен характер. Обстоятелството, че ограничителните мерки имат превантивен, а не репресивен характер, обаче неизбежно се отразява на естеството, способите и интензитета на доказването, което може да бъде поискано от Комисията (заключение на генералния адвокат Bot по дела Anbouba/Съвет, C-605/13 P и C-630/13 P, EU:C:2015:2, т. 111).

120 Колкото до доводите във връзка с това, изложени в репликата, Комисията, подкрепяна от Обединеното кралство, възразява с основание, че компетентните английски юрисдикции са отхвърлили почти наказателноправния критерий, възприет по делото, приключило с решение Gough and Another v Chief Constable of Derbyshire [2002] EWCA Civ 351, относно превантивни мерки като разглежданата в случая. Що се отнася до прилагането на мерките, решение за които е взето на равнище ООН, правилният подход в английското право, установен от Court of Appeal (England & Wales) (Апелативен съд) по дела Secretary of State for the Home Department v. MB [2006] EWCA Civ 1140, [2007] QB 415 и Youssef v. Secretary of State for Foreign & Commonwealth Affairs [2013] EWCA Civ 1302 [2014] 2 WLR 1082, се основава на тест за „основателно подозрение“ (а именно наличието на данни, които могат да събудят подозрения).

121 От всички изложени по-горе съображения следва, че третото основание трябва да се отхвърли.

По четвъртото основание, изведено от грешка в изложението на мотивите

122 В това основание бяха направени много допълнения, след като в хода на производството бяха съобщени нови данни и доказателства.

123 В жалбата жалбоподателят твърди основно, че обжалваното решение е опорочено от нарушения по същество, тъй като, първо, възприетите срещу него твърдения не били доказани, второ, някои твърдения не били достатъчно точни, за да му позволят да ги оспори надлежно; трето, някои твърдения били толкова стари или толкова неопределени, че нямали разумна връзка с относимите критерии, и четвърто, някои твърдения били оспорени от оневиняващите доказателства.

124 В защитата си Комисията, подкрепяна от Обединеното кралство и от Съвета, изтъква, че съобщените на жалбоподателя мотиви за вписване в спорния списък са достатъчно точни, подробни, специфични и конкретни по смисъла на съдебната практика (решение от 18 юли 2013 г., Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 116, 130 и 142—149) и отговарят на изискването за мотивиране (решение от 18 юли 2013 г., Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 102 и 116).

125 Комисията освен това се позовава на някои принципи, изложени от Съда в решение от 18 юли 2013 г., Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 117, 119—122), относно процеса на съдебен контрол на законосъобразността на решенията за вписване или оставяне след преразглеждане на името на лице в спорния списък, по-конкретно относно проверката от съда на Съюза на фактическите твърдения, съдържащи се в изложението на мотивите, в основата на такива решения.

126 След това Комисията посочва, че в интерес на доброто правораздаване и с оглед на жалбата, подадена от жалбоподателя, „[тя] решила да не се ограничи до защита на обжалваното решение въз основа [само] на данните и доказателствата в административното производство, а в духа на полезното сътрудничество, посочено в член 220, параграф 1 ДФЕС, да се обърне към Комитета по санкциите […], както и в съответствие с принципа на лоялното сътрудничество, предвиден в член 4, параграф 3 ДЕС, към органите на Обединеното кралство в качеството му на член на ООН, предложил името на жалбоподателя да се впише в списъка“ на Комитета по санкциите.

127 Благодарение на тези осъществени контакти Комисията представя, от една страна, като приложение B.4 към защитата писмо, изпратено ѝ от Комитета по санкциите на 20 януари 2014 г., за да я уведоми, че при ежегодното преразглеждане на вписванията в неговия списък този Комитет преразгледал вписването на името на жалбоподателя и преценил, че то продължава да е уместно.

128 От друга страна, Комисията представя като приложение B.5 към защитата съвкупност от подробни данни и доказателства, които органите на Обединеното кралство ѝ предали, и тя решила, съгласувайки действията си с тези органи, да ги предаде на Общия съд, за да му даде възможност да се увери, че обжалваното решение действително е прието на достатъчно солидна фактическа основа поне що се отнася до някои от мотивите за вписването в спорния списък (решение от 18 юли 2013 г., Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 130). Според Обединеното кралство сред тези доказателства има документи, посочени в подкрепа на направеното от него предложение до Комитета по санкциите да впише и да остави името на жалбоподателя в списъка на този комитет.

129 Тази съвкупност включва официална писмена декларация („first statement“, наричана по-нататък „официалната декларация“), изготвена за нуждите на настоящото производство, с дата 18 март 2014 г., подписана саморъчно от началника на отдела за борба с тероризма на МВРБО, както и няколко документа, които трябва да послужат за доказателства. Както се установява от

точки 12—14 от официалната декларация, тя се основава на становище и преценка на Security Service (Служба за сигурност), която е службата за разузнаване и вътрешна сигурност на Обединеното кралство (наричана по-нататък „Security Service“).

130 В репликата жалбоподателят оспорва посочването и вземането предвид от Общия съд на новите твърдения, уточнения и доказателства, представени като приложение B.5 към защитата, които не били посочени преди приемането на обжалваното решение, нито взети предвид при приемането му. Той изтъква, че според изложените от Съда принципи в решения от 3 септември 2008 г., Kadi I (C-402/05 P и C-415/05 P, EU:C:2008 г. 461) и от 18 юли 2013 г., Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 115) Комисията трябвало да поиска всички тези допълнителни доказателства от Комитета по санкциите или от съответната държава членка и те да ѝ бъдат предадени „още в самото начало“, за да бъдат зачетени правата му на защита и на достъп до съд. Според него изчерпателното разгласяване на тези документи не зависи от образуването на съдебно производство, а във всички случаи трябва да го предхожда, така че да се гарантира упражняването на правото на защита.

131 Жалбоподателят твърди освен това, че в решение от 18 юли 2013 г., Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518) Съдът ясно посочва, че трябва да му бъдат предадени всички поверителни документи, на които се прави позоваване, и тогава той самият ще реши какво трябва да се съобщи на заинтересованото лице в съответствие с принципите, изложени в решение от 4 юни 2013 г., ZZ (C-300/11, EU:C:2013:36). В случая Обединеното кралство се опитвало да избегне всички съдебни гаранции на Общия съд, като искало от него да се основе на собствената му преценка, че представените данни отговарят на критериите, посочени в споменатото решение. Доводът, че всяка държава, която предлага на Комитета по санкциите посочване, впоследствие трябва да реши кои данни могат да бъдат предадени на Общия съд, бил неправилен в самата си основа.

132 По-конкретно що се отнася до доказателствата, намерени в дома му при обиск, жалбоподателят припомня, че е бил оправдан по образуваното срещу него наказателно дело във връзка с тези доказателства. Той поддържа, че ако е знаел, че Комисията смята да използва тези доказателства срещу него, той би могъл по същия начин да се опита да даде отговор във връзка с тях. Получаване на транскрипции или на други документи от въпросното дело изисквало много време и значителни усилия, докато правителството на Обединеното кралство притежава транскрипциите и оневиняващите доказателства, въз основа на които съдебните заседатели са оправдали жалбоподателя. При тези обстоятелства би било несправедливо да се очаква от жалбоподателя да представи оневиняващите доказателства с цената на големи разходи и усилия. Жалбоподателят твърди, че този пример доказва необходимостта оневиняващите доказателства, държани от Обединеното кралство, да бъдат разкрити на Общия съд по искане на Комисията.

133 Жалбоподателят поддържа също, че Общият съд не би трябвало да се основава на направени за него неблагоприятни констатации в съдебни производства в Обединеното кралство, в които той не е бил страна и срещу които при това положение не е могъл да се защити. Колкото до соченото от Обединеното кралство обстоятелство, че съдебните производства са проведени в съответствие с член 6 от ЕКПЧ и член 47 от Хартата, жалбоподателят възразява, че ако това е вярно по отношение на засегнатите лица, то не е вярно за него, тъй като той дори не е бил страна в тези производства.

134 Накрая, тъй като Обединеното кралство се позовава на съдебни производства, в които той самият е бил страна, по-конкретно срещу условията, наложени му от HM Treasury (Министерство на финансите на Обединеното кралство), и срещу решението на МВРБО да не иска заличаването на името му от списъка на Комитета по санкциите, жалбоподателят твърди, че тези производства не са равностойни на настоящото производство и че с тях се цели друг резултат.

135 Във връзка с това, както подчертава Съдът в точка 136 от решение от 18 юли 2013 г., Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518), зачитането на основните права на засегнатото лице, по-конкретно правото на защита и правото на ефективна съдебна защита, изисква в случай на съдебно оспорване съдът на Съюза да провери по-специално дали са достатъчно точни и конкретни мотивите, посочени в изложението, представено от Комитета по санкциите, както и при необходимост дали е доказано настъпването на фактите, свързани със съответния мотив, с оглед на данните и доказателствата, които са били съобщени.

136 В случая в съответствие с установените от съдебната практика изисквания обясненията, съдържащи се в изложението на мотивите и в първото и второто допълнение към тях, установяват поне някои от индивидуалните, специфични и конкретни причини, поради които компетентните органи считат, че на жалбоподателя трябва да бъдат наложени ограничителни мерки (вж. в този смисъл решение от 18 юли 2013 г., Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 140).

137 По-конкретно мотивите и преди всичко първото и второто допълнение към тях, съобщени на жалбоподателя, не са само обикновени общи твърдения, а съдържат също многобройни точни подробности и обяснения както относно самоличността на съответните лица, така и относно времето, мястото, контекста на съответните действия и другите обстоятелства във връзка с тях.

138 За да се отговори на въпроса дали настъпването на фактите, свързани със съответния мотив, може да се счита за доказано по смисъла на точка 136 от решение от 18 юли 2013 г., Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518) с оглед на данните и доказателствата, които са били съобщени, се налага да се провери дали тези факти „са достатъчно подкрепени“, за да може да се смята, че обжалваното решение се основава на „достатъчно солидна фактическа основа“ (решение от 18 юли 2013 г., Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 119), като се има предвид, че мотивите за вписване в спорния списък могат да се основават на „подозрения за участие в терористични дейности при спазване на изискването да се провери основателността на тези подозрения“ (решение от 18 юли 2013 г., Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 149).

139 Вярно е, че в случая към датата на приемането на обжалваното решение не са били представени никакви данни или доказателства, които да подкрепят приетите в него мотиви срещу жалбоподателя.

140 Колкото до новите данни и доказателства, представени в приложение B.5 към защитата, както и в съответните допълнения към тях, Комисията с основание отговаря на доводите на жалбоподателя, обобщени в точка 130 по-горе, че той смесва два различни въпроса, а именно, от една страна, процесуалното изискване за достатъчно специфично изложение на мотивите и неговото съобщаване на заинтересованото лице в хода на административното производство (решение от 18 юли 2013 г., Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 111—116) и от друга страна, проверката, която трябва да направи съдът на Съюза, дали така съобщено изложение на мотивите почива на солидна фактическа основа, след като поиска евентуално от компетентния орган на Съюза да представи данни или доказателства, поверителни или не, които са от значение за целите на такава проверка (решение от 18 юли 2013 г., Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 117—120). Предназначението на новите данни, представени в приложение B.5 към писмената защита, е точно да послужат за тази цел и вземането им предвид за нуждите на контрола за законосъобразност, който Общият съд трябва да упражни, е в съответствие с принципите, изложени от Съда в решение от 18 юли 2013 г., Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518).

141 Колкото до довода на жалбоподателя, че Комисията не може да се основава на нови данни или доказателства, на които той не е имал възможност да отговори, достатъчно е да се отбележи, че жалбоподателят е имал възможност да отговори на тези нови данни и доказателства в репликата, а също и в съдебното заседание.

142 Колкото до доводите на жалбоподателя, обобщени по-горе в точка 131, че съдът на Съюза трябвало да изиска да му се представят всички посочени поверителни данни и доказателства и сам да реши кои трябва да бъдат съобщени на заинтересованото лице, той изхожда от явно грешен прочит на решение от 18 юли 2013 г., Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518). В точка 122 от това решение Съдът наистина посочва, че не се изисква компетентният орган на Съюза да представи на съда на Съюза всички данни и доказателства, неразривно свързани с изложените мотиви, представени от Комитета по санкциите, като се има предвид, че ако за компетентния орган на Съюза не е възможно да изпълни искането на съда на Съюза (например тъй като посочилата лицето държава или Комитетът по санкциите откажат да му предадат въпросните данни и доказателства), тогава той трябва да се основе само на данните и доказателствата, които са му били предадени, което ще има посочените в точка 123 от това решение последици. Колкото до съображенията, посветени от Съда в точка 125 и сл. от това решение на прилагането от съда на Съюза на особени техники на разглеждане на поверителните данни и доказателства, те изхождат от предпоставката, спомената в точка 124 от това решение, че такива данни и доказателства са му били доброволно предадени преди това от компетентния орган на Съюза, придружени от искане за поверително третиране по отношение на заинтересованото лице. Впрочем Съдът уточнява в точка 127 от решение от 18 юли 2013 г., Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518), като препраща към точка 63 от решение от 4 юни 2013 г., ZZ (C-300/11, EU:C:2013:363), че дори в такъв случай, ако този орган се противопостави на предаването на всички или на част от тези данни или доказателства на съда на Съюза под претекст на искане за поверителност по отношение на заинтересованото лице, съдът на Съюза извършва проверката на законосъобразността на обжалвания акт единствено въз основа на данни и доказателствата, които са му били предадени.

143 Колкото до довода на жалбоподателя относно данните и доказателствата, намерени в жилището му при обиск (вж. т. 132 по-горе), няма основание той да бъде уважен, тъй като те са взети предвид в официалната декларация въз основа на самостоятелно направени от High Court констатации, основани на тези данни и доказателства. Тъй като жалбоподателят припомня, че е бил оправдан по образуваното срещу него във връзка с тези данни и доказателства наказателно дело, достатъчно е да се припомни, като се направи препращане към преценката на втората част от третото основание, че приложимата в случая степен на доказване не е тази за доказването в наказателното право.

144 Колкото до довода на жалбоподателя, обобщен по-горе в точка 133, че Общият съд не трябвало да взима предвид направените от юрисдикциите на Обединеното кралство констатации в производствата, в които той не е бил страна, Комисията с основание отбелязва, че доколкото въпросните констатации допринасят за доказване на наличието на основателни причини да се подозира, дори да се вярва, че жалбоподателят е свързан с Ал-Кайда, и по този начин подкрепят съдържащите се в изложението на мотивите твърдения, те са относими и може да се вземат предвид от Общия съд. Също с основание Комисията посочва, че Общият съд може да приеме, че тези констатации имат особено значение, тъй като са направени от компетентна национална юрисдикция в съдебни производства, проведени в съответствие с член 6 от ЕКПЧ и член 47 от Хартата.

145 На последно място, когато става въпрос за съдебните производства в Обединеното кралство, на които се позовава Обединеното кралство и в които жалбоподателят е бил страна, няма никакво значение, че тези производства не са равностойни на настоящото производство и че с тях се

цели друг резултат, при положение че в тях се съдържат данни и доказателства, които могат да подкрепят твърденията, възприети срещу жалбоподателя в изложението на мотивите на Комитета по санкциите.

146 От всички изложени по-горе съображения следва, че Общият съд може да вземе предвид всички нови данни и доказателства, в приложение B.5 към писмената защита.

[…]

177 След този общ преглед на официалната декларация и след като направи старателен преглед на всички приложени към нея данни и доказателства, Общият съд смята, че е убеден, че поне някои от мотивите, съдържащи се в изложението на мотивите и в първото и второто допълнение към мотивите, така както са съобщени от Комитета по санкциите, са достатъчно подкрепени от тези данни или доказателства, за да се установи, че почиват на особено солидна фактическа основа и устояват на няколкото неясни опита на жалбоподателя да ги отхвърли.

178 Следва да се държи сметка също и за съществуването на други средства за правна защита, които са били на разположение на жалбоподателя, но които той е решил да не използва.

179 От една страна, Обединеното кралство подчертава, че никога след първоначалното вписване на името му в списъка на Комитета по санкциите жалбоподателят не се е опитал да се свърже с бюрото на посредника, назначен от Съвета за сигурност на ООН в съответствие с резолюцията му 1904 (2009), за да започне той задълбочено разследване, което може да доведе до заличаване на името му от списъка на Комитета по санкциите, въпреки че Резолюция 2161 (2014) на Съвета за сигурност (параграф 48) приканва държавите да „подтикват лицата и образуванията, които смятат да оспорват вписването си в [списъка на Комитета по санкциите], минавайки през националните или регионалните съдебни инстанции или които вече са направили това, да поискат да бъдат заличени от [този списък], като подадат искане в този смисъл в бюрото на посредника“. Няма никаква разумна причина за такова въздържане, още повече че жалбоподателят твърди, че разполага с доводи в подкрепа на заличаването на името му от списъка на Комитета по санкциите.

180 От друга страна, след като на 28 януари 2013 г. подава до High Court жалба срещу решението на МВРБО от 1 ноември 2012 г. да не представи от негово име искане за заличаване на вписването на името му в списъка на Комитета по санкциите, жалбоподателят оттегля тази жалба с декларация за съгласие (consent order) на 17 октомври 2013 г. (приложение 4 към официалната декларация), след като High Court приема, че за да обоснове това решение, МВРБО използва поверителни доказателства, достъпни само за юрисдикцията, но не и за жалбоподателя.

181 Без да може жалбоподателят да бъде упрекван за тази съдебна стратегия като такава, тя също не допринася за евентуално отпадане на подозренията, които основателно има срещу него с оглед на разгледаните по-горе данни и доказателства.

182 С оглед на всичко изложено по-горе следва да се приеме, че поне някои от мотивите, посочени в изложението на мотивите и в първото и второто допълнение към тях, са достатъчно точни и конкретни, че са подкрепени с доказателства и сами по себе си представляват достатъчно основание за поддържането на обжалваното решение (решение от 18 юли 2013 г., Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 130).

183 От това следва, че поне някои от твърденията срещу жалбоподателя в изложението на мотивите и в първото и второто допълнение към тях могат да обосноват приемането на равнището на Съюза на ограничителни мерки срещу него.

184 Следователно четвъртото основание трябва да се отхвърли по същество.

По петото основание, изведено от нарушение на принципа на пропорционалност

185 Жалбоподателят изтъква, че обжалваното решение е незаконосъобразно, тъй като Комисията е пропуснала да провери пропорционалността, като съпостави неговите основни права и реалната опасност, която се смята, че той представлява понастоящем.

186 Комисията, подкрепяна от Съвета, оспорва тези доводи и препраща към точки 360—363 от решение от 3 септември 2008 г., Kadi I (C-402/05 P и C-415/05 P, EU:C:2008:461).

187 Наистина от решение от 3 септември 2008 г., Kadi I (C-402/05 P и C-415/05 P, EU:C:2008:461) следва, че с оглед на цел от общ интерес, която е така фундаментална за международната общност като борбата с всички средства в съответствие с Устава на Организацията на Обединените нации срещу заплахата, която терористичните действия представляват за международния мир и сигурност, замразяването на средствата, финансовите активи и другите икономически ресурси на лицата, определени от Съвета за сигурност или Комитета по санкциите като свързани с Осама бен Ладен, мрежата на Ал Кайда и талибаните, не би могло само по себе си да се счете за неподходящо или непропорционално (вж. решение от 3 септември 2008 г., Kadi I, C-402/05 P и C-415/05 P, EU:C:2008:461, т. 363 и цитираната съдебна практика; вж. също в този смисъл и по аналогия решение от 15 ноември 2012 г., Al-Aqsa/Съвет и Нидерландия/Al-Aqsa, C-539/10 P и C-550/10 P, EU:C:2012:711, т. 120—130). Все пак при приемането на тези мерки следва да бъде сигурно, че процесуалните права на заинтересованите лица, а именно правото им на защита, са били зачетени (вж. в този смисъл решение от 3 септември 2008 г., Kadi I, C-402/05 P и C-415/05 P, EU:C:2008:461, т. 367—370). В случая от прегледа на другите основания на жалбата се установява, че процесуалните права на жалбоподателя са били надлежно зачетени в хода на процеса за преразглеждане на мотивите за вписване на името му в спорния списък.

188 Доколкото жалбоподателят упреква Комисията особено за това, че самата тя не е съпоставила наложените му ограничения с неговите основни права и опасността, която се смята, че той представлява, достатъчно е да се отбележи, че такова съпоставяне нито е предвидено в приложимата правна уредба, нито е разглеждано от съдебната практика. Напротив, в точка 107 от решение от 18 юли 2013 г., Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518) Съдът приема, че когато в рамките на съответните резолюции на Съвета за сигурност Комитетът по санкциите е решил да впише името на лице в своя обобщен списък, компетентният орган на Съюза, за да изпълни това решение от името на държавите членки, трябва да реши да впише името му или да запази вписването в спорния списък въз основа на изложението на мотивите, предоставено от този комитет. В този контекст, единствените задължения, които има компетентният орган на Съюза, са установените от Съда в точки 111 и 112 (зачитането на правото на защита), 114 (грижливо и безпристрастно разглеждане на основателността на твърдените мотиви) и 116 (мотиви, посочващи отделните, конкретни и специфични причини, поради които компетентните органи считат, че на засегнатото лице трябва да се наложат ограничителни мерки) от решение от 18 юли 2013 г., Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518). В случая при разглеждането на другите основания на жалбата също се установява, че тези задължения са били надлежно спазени в хода на процеса на преразглеждане на мотивите за вписване на името на жалбоподателя в спорния списък.

189 Що се отнася до пропорционалността на обжалваното решение с оглед на времето, изтекло от вписването на името на жалбоподателя в спорния списък, вярно е, че средствата на жалбоподателя са замразени от малко повече от шест години към датата на приемане на това решение, което единствено е предмет на съдебния контрол, осъществяван от Общия съд в рамките на настоящото производство по жалба.

190 Все пак, както беше изложено по-горе, запазването на вписването на името на жалбоподателя в списъка на Комитета по санкциите и следователно в спорния списък след преразглеждане се основава не само на първоначалното изложение на мотивите на споменатия комитет, но също и на различни по-скорошни оценки на опасността за националната и международната сигурност, която жалбоподателят продължава да представлява, направени както от инстанциите на ООН, така и от компетентните органи и юрисдикции на Обединеното кралство. Така по-конкретно към датата на приемането на обжалваното решение е изтекла по-малко от година и половина, откакто High Court потвърждава оценката на Security Service, че жалбоподателят продължава да е водещ екстремист ислямист, установен в Обединеното кралство, който има връзки с голям брой лица екстремисти (вж. т. 175 по-горе).

191 Освен това, както вече беше посочено по-горе в точка 181, Общият съд смята, че като не прави никакви постъпки пред посредника на ООН (вж. т. 179 по-горе) и като се отказва да поддържа жалбата си до High Court (вж. т. 180 по-горе), жалбоподателят възприема поведение, което не допринася за евентуално снемане на подозренията, които основателно тежат върху него с оглед на данните и доказателствата, разгледани по-горе.

192 Освен това жалбоподателят не излага никакви сведения или конкретни доказателства, които да могат да докажат, че той вече не представлява опасност за националната и международната сигурност.

193 При тези обстоятелства не може да се счита, че обжалваното решение е непропорционално с оглед на времето, изтекло от вписването на името на жалбоподателя в спорния списък.

194 Следователно петото основание трябва да се отхвърли по същество, а заедно с него и жалбата в нейната цялост.

По съдебните разноски

195 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на Комисията.

196 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник, държавите членки и институциите, които са встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата като недопустима в частта, в която се иска отмяна на Регламент (ЕО) № 14/2007 на Комисията от 10 януари 2007 година за изменение за 74-ти път на Регламент (ЕО) № 881/2002 на Съвета за налагане на някои специфични ограничителни мерки, насочени срещу определени физически лица и образувания, свързани с Осама бен Ладен, мрежата на Ал Кайда и талибаните, и за отмяна на Регламент (ЕО) № 467/2001 на Съвета, доколкото се отнася до г-н Mohammed Al-Ghabra.

2) Отхвърля жалбата в останалата част като неоснователна.

3) Осъжда г-н Al-Ghabra да понесе собствените си разноски и да заплати направените от Европейската комисия разноски.

4) Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия и Съветът на Европейския съюз понасят собствените си разноски.

Papasavvas Bieliūnas Forrester

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 13 декември 2016 година.

Подписи